

хмар, що збирали ся над ними. — Що Тряєнло їздив зі скаргою до старости, знали .Латачки від самого таки інспектора. Сейчас зладила ся .Латачкова побічи до Тряєнла і зроби́ти йому сцену, якої ще й не бачив, так дуже розгні́вала ся... По хвилі подумала однак: небаром буде Ізине весі́ле, потреба́ буде не одного... І той індик, що походжає по прихорості, придав би ся... і ті качки що там ці́лий день кзакають, придали би ся також, коний пераз буде треба в місто, а про тарелі й відельці вже й не згадувати! От лишне в нас вже по весі́лю скочить до пона і дасть йому пауку. Сяж підлість денунціювати тих, з ким в приязні жисть ся, се дволичність! Але почне ли́ть ся вона сще з ним — по весі́лю.

Ізя була загалом противна, щоб понови дорікати. Інспектор знайшов все в порядку і радив їм подати ся о за́помогу, а він вже постарасть ся, що сї дістануть. Отже мати повинна хіба в благородний, великодушний спосіб пімстити ся: вона — стара повинна піти і в руку молодного пона поці́лувати та й подякувати за те, що вистарав ся їм о за́помогу — але й се також уже по весі́лю.

І до їмості в гості сще не ходила. Гні́вала ся не лишне на пона, але і на їмость. Хоч з другого боку так і свербі́в сї язик сказати їмості, що Ізя — сї Ізя уже віддасть ся! Свербі́в язик, що вже й без судженого Галі хотіла скочити. скочити хоч на одну хвильку... Аж зирк, а тут їде якое́сь сама їмость в місто. .Латачкова не вдержала зі своїм гні́вом, закинула хустку на плечі й біжить до санок.

— Як ся маси, моя кохана Галюсю! — злебе́дила стара до їмості. Підійшла близько та й сплеснула руками. — А бодай би мене побіло! То ви, — а я взяла вас за доньку! Де ви купили такий чудовий капелюх, що я аж не пізнала вас?!

— Нецирі компліменти, облудні компліменти, я вже розумію ся на тім! — остро відповіла їмость.

Але .Латачкова пі́чо, обєкакус санки з усіх боків і язиком поплєскус.

— Який у вас смак делікатний та піжний. І хто вам